

שפספ הופך לזקב ואז נשתלם מקומו. ולכן שבעה מיני זקב הם. ונהשת יצאת מזהב ומשתנה לגרעון, זרוע שמאל. ותכלת - ירד שמאל. ותולעת שני - ירד ימין, ונכללת בשמאל. ושש - זה נהר ששופע ויוצא, שנוטל כל ששת הצדדים. וכמו זה למטה, והרי פרשיה ונתפאר.

הרי פאן שבע של יובל, והם שבע של שמטה. ואף על גב שהם שש, הם שלש עשרה, בשביעי, שהוא ראש עליהם, הרי שלש עשרה. הראש שעומד על כל הגוף למטה, הראש שעומד על כל איברי הגוף הוא זקב. מה בין זה לזה? הנהב העליון הוא בסוד נסתר, ושמו הוא זקב סגור, סגור וסתום מן הכל, ולכן נקרא סגור, שהוא סגור מהעין שאינה שולטת בו. הנהב התחתון הוא יותר גלוי. (ושמו נקרא זקב ירקרק וכו').

השלמה מההשמטות (סימן י)

ושם שלו נקרא זקב ירקרק, וסוד זה בארוהו החברים. אסתר ירקרקת היתה, צבע האתרוג. והכל אחד. זקב, זהו הראש הנעלם, אף על גב שהוא בגלוי לגבי הנהב העליון, עד שימשך וישרה על ראש גבריאל כמו שבארנו. ובגלל זה הכל הוא בסוד העליון, ונמשך אותו הסוד למטה הכל כדגמא אחת.

ועשית כפרת וגו'. רבי שמעון אמר, בכל פרשה זו מצאנו שנמסרה העבודה ביד משה, חוץ משתים. בכלם פתוב ועשית ועשית, ובארון ובאפוד פתוב ועשו ועשו, ולא כתוב ועשית. מה הטעם בארון לא? בגלל שהארון כלל את משה בתוכו להאיר ממנו, וצריך אחרים לתקן

דכסף אתהדר לזקב, וכדין אשתלים אתריה. (כ"א אלים אר"ה) ועל דא שבעה זיני זקב אינון.

ונהשת נפקא מזהב, ואשתני לגרעונא, דרועא שמאלא. ותכלת ירכא שמאלא. ותולעת שני, ירכא ימינא, ואתכליל בשמאלא. ושש, דא נהר דנגיד ונפיק, דאיהו נטיל כל שית סטרין. וכגוונא דא לתתא, והא אוקמוה ואתמר.

הא הכא שבעה דיובל, ואינון שבעה דשמטה. ואף על גב דאינון שית, אינון תליסר, בשביעאה, דאיהו רישא עלייהו, הא תליסר. רישא דקיימא על כל גופא לתתא, רישא דקיימא על כל שייפי גופא, איהו זקב. מה בין האי להאי. זקב עלאה, איהו ברזא סתימא, ושמא דיליה איהו זקב סגור. סגור וסתום מפלא, ועל פן אקרי סגור, דאיהו סגור מעינא דלא שלטא ביה. זקב תתאה איהו באתגליא יתיר. (ושמא דיליה אקרי זקב ירקרק וכו').

השלמה מההשמטות (סימן י)

ושמא דיליה אקרי זקב ירקרק, ורזא דא אוקמוה חברייא. אסתר ירקרקת היתה, גוון אתרוג. וכלא חד. זקב, דא איהו רישא בסתימו, אף על גב דאיהו באתגלייא לגבי זקב עלאה עד דיתמשכא ושרייא לרישא דגבריאל כמה דאוקימנא. ובגין כך פלא איהו ברזא עלאה ואתמשכא ההוא רזא לתתא כלא כגוונא חד.

ועשית כפרת וגו' רבי שמעון אמר בכל פרשתא דא אשכחנא דאתמסר עבידתא בידא דמשה, בר תרין. בכלהו כתיב, ועשית ועשית, ובארון ובאפוד כתיב, ועשו ועשו, ולא כתיב ועשית. מאי טעמא בארון לא, בגין דארון כליל ליה למשה בגויה לאתנהרא מניה, ואצטריף אתרנין

תקון ויפי שלו לעלות אותו
אצלו. באפוד, לא שלו הוא, ולא
השתמש בו ולא הצטרכה לו
למשה לעשות עבודה של אחיו,
שהרי משה הוא כמלך, ואהרן
שושבין המלך.

ואם תאמר, והרי כתוב (שמות כט)
והלבשת את אהרן, ואפדת לו,
ונתת עליו, ושמת עליו. הרי כל
זה עבודתו של משה וכבודו של
אהרן הוא - לא כף. אלא כבודו
של משה הוא, שהרי הקב"ה לא
רצה בעבודתו של אהרן אלא על
ידי משה, ואהרן לא יכל
להתקדש אלא על ידי משה, ובכל
צריך אהרן למשה, וכל זה כבודו
של משה הוא. ועשית פפרת.

בא ראה, כתוב בפרשה זו מעשה
שמים וארץ וכל אותם החילות
ששם, שהרי הקב"ה לא צוה
לעשות המשפן אלא כמעשה
שמים וארץ להיות כדגמת הדידה
של מעלה ולהתחבר זה בזה,
כדגמת הנשמה והגוף להיות הכל
אחד.

כתוב בראשית ברא וגו'.
בראשית כבר בארוהו, אבל סוד
של מעשה הפפרת בא כאן ברמז
של מעלה שרשרת של מטטרו"ן,
סתרי המשפן, להרים מעלת
הקדשה למעלה ומטה. בראשית,
ראשית העליונה הפפרת
השמונה והנסתרת שנמצאת
מסוד נקדה ראשונה (הנעלמת)
סתומות העליונה, ונפרש מסף
עליון להאיר (להתהר) תוף טהירו,
נעלם תוף הפפרת, מטטרו"ן
שנאחז ממטה למעלה מתוף
יראה שהולכת באמת תוף הארץ
היה נמצא האור שאבד אדם
הראשון, ונעלם האור שהוא בגן
עדן.

הסתלק למעלה ולא התלבש
במקומו, שהרי לא היה נשלם

לתקנא תקונא ושפירו דיליה למיעל ליה
לגביה. באפוד לאו דיליה הוא, ולא אשתמש
ביה, ולא איצטרך ליה למשה למעבד
פולחנא דאחוי, דהא משה איהו מלכא ואהרן
שושבניה דמלכא.

ואי תימא והא כתיב (שמות כ"ט) והלבשת את
אהרן ואפדת לו ונתת עליו ושמת עליו
הא כולי האי פולחנא דמשה ויקרא דאהרן
איהו, לאו הכי. אלא יקרא דמשה איהו דהא
קדשא בריך הוא לא בעא פולחנא דאהרן,
אלא על ידא דמשה. ואהרן לא יכיל
לאתקדשא, אלא על ידא דמשה. ובכלא
איצטרך אהרן למשה, וכל האי יקיראה
דמשה איהו. ועשית פפרת.

תא חזי, כתיב בפרשתא דא, עובדא דשמים
וארץ וכל אינון חילין דתמן, דהא
קדשא בריך הוא לא פקיד למעבד משפנא
אלא כעובדי שמים וארץ למהוי פגוונא
דדיורא דלעילא ולא תחברא דא בדא, פגוונא
דנשמתא וגופא למהוי כלא חד.

כתיב בראשית ברא וגו'. בראשית הא
אוקמוה, אבל רזא דעובדא דפפורתא
הכא ברמיזו דלעילא שלשלא דמטטרו"ן
גניזא דמשפנא לארמא ארמות קדשא לעילא
ותתא. בראשית, ראשיתא עלאה פפורתא
גניזא טמירא דאשתכחא מרזא דנקודה
דרישא (טמירא) טמירו עלאה, ואתפרס פריסו
עלאה לאתנהרא (לאתטהרא) גו טהירו טמירא גו
האי כפורתא (מיטטרו"ן) מטטרו"ן דאתאחדא
מתתא לעילא מגו דחילו דאזלא בקושטא גו
ארעא הוה אשתכח נהירו דאביד אדם
קדמאה, ואתטמר ההוא נהירו בגנתא דעדן.
סרְקא לעילא לא אתיישבא בדוכתיה. דהא